

Suomi maailmankartalle

Urheilukesä kiivastuu kiivastumisestaan, ja sitä mukaa myös suomalaisten menestykset. Kuulantyoöntäjä Mika Halvari saattaa minä hetkenä hyvänsä saavuttaa uskomattomana pidetyn 2170 olutpullon haamurajan. Hänen ohellaan moni muukin atleetti tavoittelee vakavissaan kansainväliseen kärkipäähän kuuluvia tuloksia, ainakin 200 000 markkaa, jopa puolta miljoonaa. Noilla saavutuksilla saattaa hyvinkin menestyä loppuvuoden koitoksissa - ellei nyt ihan Göteborgin MM-kisoissa, niin ainakin verolistoilla.

Perinteisissä urheilulajeissa kuitenkin pienen maamme huippukärki on valitettavan kapea. Syy ei ole itsessämme, vaan muissa, koska suomalaislajeja, kuten pitkänmatkanjuoksua, harrastetaan nykyisin kaikkialla maapallolla pimeintä Afrikkaa myöten. Kolmen parhaan joukkoon sijoittuminen on sitä vaikeampaa mitä enemmän osanottajien määrä ylittää kolme.

Siksi onkin ymmärrettävää, että Suomessa on alettu kehitellä uusia lajeja, joissa menestymme varmasti, koska niitä ei missään muualla harrasteta. Guinnessin ennätysten kirjaan tai ainakin aivan sen portaille olemme selvinneet mm. autossa istumisessa, saunomisen eri muodoissa, sääskentapossa, saappaanheitossa, eukonkannossa ja niin edelleen. Tässäkin viikonvaihteessa on odotettavissa ainakin pussaamisen maailmanmestaruus, kun lajin MM-kisat järjestetään jossakin päin Suomea.

Niin kiitettävästi kuin uusia lajeja onkin keksitty, on pelättävissä, että myös niihin ilmaantuu kohta ulkomaisia kilpailijoita, jolloin suomalaiset joutuvat jälleen tyytymään pistesijoihin tai karsiutumiseen alkuerissä. Varmaan ei mene kauankaan kun jostain Kilimanjaron rinteiltä alkaa suoltaa uusia sääskentapon maailmanmestareita, jotka ovat saaneet harjoitella moskiittojensa kanssa ympäri vuoden.

Näin ollen meidän on pysyttävä aina muutama askel kehityksen edellä, eli keksittävä lisää lajeja joissa menestymme.

Tällaiseksi uutuudeksi voisi kelvata ensi hätään vaikkapa sääskenimetus, joka olisi eläinystävällisempi laji kuin sääskentappo. Siinä siis kilpaillaan siitä, kuka pystyy omasta ihostaan imettämään eniten sääskiä turvoksiin tunnin aikana. Kenties saman tien saisimme Guinnessin kirjaan ihmisen jolla on eniten paukamia.

Komealta tuntuisi myös napanöyhdän nyhtämisen maailmanennätys, jonka luultavasti hyvinkin saavuttaa, jos löytää navastaan edes sata grammaa ehtaa nöyhtää. Samalla idealla voidaan toteuttaa tietysti myös korvankaivuun MM-kisat joissa valitaan Suomen Vaikkukuningas ja -kuningatar.

Varsin harvinainen laji maailmalla lienee myös anopinnaaraus, jossa Suomessa on jo harrastelijapohjaista perinnettä. Arvatenkin jo viiden anopin löytäminen yhdestä järvestä takaa venekunnalle maailmanmestaruuden.

Aivan oululainen laji taas syntyy, kun autossaistumista kehitetään hieman eteenpäin: ryhdytään tavoittelemaan ölövinäolemisen maailmanennätystä. Siihenhän ei tarvitse tehdä oikeastaan yhtään mitään, istutaan vain ihan ölövinä kuukausi tai pari.

